

[7] M'exalta el nou i m'enamora el vell

Em plau, d'atzar, d'errar per les muralles
Del temps antic, i a l'acost de la fosca,
Sota un llorer i al peu de la font tosca,
De remembrar, cellut, setge i batalles.
De matí em plau, amb fèrries tenalles
I claus de tub, certar la peça llosca
V l'embregat, o al coixinet que embosca
L'eix, i engegar per l'asfalt sense falles.

I enfilat colls, seguir per valls ombroses,
Vèncer, rabent, els guals. Oh món novell!
Em plau, també, l'ombra suau d'un tell,
L'antic museu, les madones borroses,
M'extrem d'xtrem d'avui! Càndid rampell:
M'exalta el nou i m' enamora el vell.

[28] La Nit

La Nit, dicm; i el cor comú batega,
brillen els ulls i l'esperança neix;
el respirar de tots és un sol bleix;
subdits del Tot, vivim l'alfa i l'omega.

Oh pura nit d'estiu! Tothom ofega
el seu voler, però la Ment s'acreix,
i en el repòs de l'acimat relleix
fem nostre l'U sota el signe de Vega.

I comença el diàleg tu a tu,
més enllà de la carn i de la secta,
llum i cristall en un paratge nu;
i planejem -filòsof, arquitecte!-,
el futur transparent, en un cel blau,
del Temple, de la Farga i del Palau.

[25] En tendre prat gaudir el paisatge estricte

A Victòria

En tendre prat gaudir el paisatge estricte
Però trèmer amb el blat i la rosella
I la color que encén l'alba novella,
I coldre la Natura, el cor convicte

Davant la Ment, que la mesura dicta,
I caminar per l'ombrosa comella,
Escotar ploriquiegs de fontanella
I preguntar-me, dubtós, ço que és ficte:

Els senys goluts -olfacte, tacte i ull
Que em fan el viure gai-, o el nombre cru
I sec, i nu de divina nuesal

I a ple congost, que les remors acull
En defallent ressò d'aigua i devesa,
Copsar el Present fet de ment i de Tu.

[18] És per la ment que se m'obre natura

A Manuel Pla i Salat

És per la Ment que se m'obre Natura
A l'ull golós; per ella em sé immortal
Puix que l'ordén, i ençà i enllà del mal,
El temps és u i pel meu ordre dura.

D'on home só. I alluny tota pastura
Al meu llanguir. En ella l'Irreal
No és el fosc, ni el son, ni l'ideal,
Ni el foll cobeig d'una aurança futura,

Ans el present; i amb ell, l'hora i el lloc,
I el cremar dolç en el meu propi foc
Fet de voler sense queixa ni usura.

Del bell concret faig el meu càlid joc
A cada instant, i en els segles em moc
Lent, com el roc davant la mar obscura.

[60] Nus i florits premem dins l'ample cupi

Record de Port Lligat i d'Agnès, 1926

Nus i florits premem dins l'ample cupi
En fer-se fosc posem lleba a la porta:
Em fa por el teu malai de boca torta
Que m'enfoca el farcell si en mar m'ajup.

Pintaré boca i gropa dins un cub;
I això ho fa el temps. L'aire d'ací m'emporta
A ponents broms, i al peu d'una aigua morta
Assaig els colorants d'insòlit tub.

De les ciències freg el meu oci:
Les mans mouen polígons de setí
I em dic que Y és funció de lcs
Mentre almirans i mels vessen del cossi
Que apple sol, entre mols i rocs antics
Guardes, Agnès, amb ulls de quars halí.

[1] Sol i de dol

NOM CLAM D'ALGÚ QU'EN MON MAL
HAJA CUIPA
(Ausias March)

Totz lo món me par sol un ortz,
E mos chans no m'es mai conortz.
Raibautz de Vaquerias

Me n'ané en un boscarge on estava en plor
Tan fort desconortat, quel cor m'era en dolor;
Mas per ço car plorava hi sentia dolçor.
Llull

Così nel mio parlar voglio esser aspro,
Com'è negli altri questa bella pietra,
Maggior durezza e più natura cruda.
Dante

-9-

-3-

-11-

-14-

-10-

-15-

-7-

-2-